Ο ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΟΣ κος ΧΑΡΡΙΣ

ΚΑΙ Ο ΟΜΙΛΟΣ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

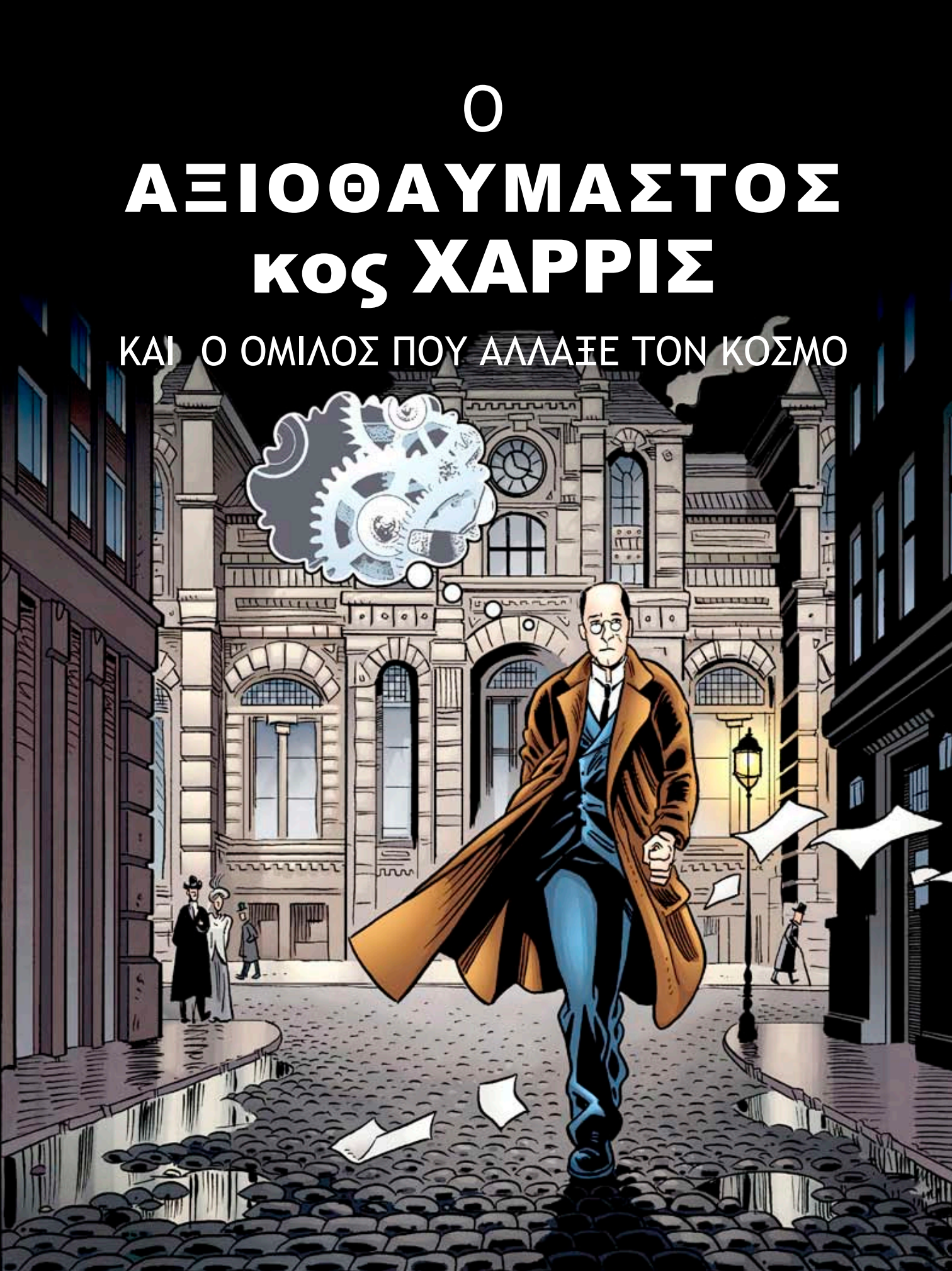

Συγγραφέας: ***Diana Schoberg***, Εικονογράφηση: ***Steve Buccellato***
Μετάφραση: ***Constantina Episcopopoulou***, Σελιδοποίηση: ***Kalliopi Xenopoulou***

Το εμπορικό κέντρο του Σικάγου, όπου εργαζόταν ο Χάρρις, ήταν εκείνη την εποχή από τις πιο πυκνοκατοικημένες εμπορικές περιοχές στον κόσμο.
Η πόλη έσφυζε από κίνηση, εντούτοις ήταν απρόσωπη και ο Χάρρις ένιωθε μοναξιά.
Ποθούσε να βρει ανθρώπους που θα μπορούσε να εμπιστευτεί, όπως ήταν εκείνοι που γνώριζε στη μικρή πόλη της Νέας Αγγλίας όπου μεγάλωσε.

Ο Πωλ Π. Χάρρις γεννήθηκε στις 19 Απριλίου 1868 στο Ρασίν του Γουισκόνσιν, στις ΗΠΑ.
Ο πατέρας του τον έστειλε να ζήσει με τους παππούδες του στο Γουώλινφορντ, στο Βερμόντ, σε ηλικία 3 χρόνων, επειδή η οικογένεια αντιμετώπιζε οικονομικά προβλήματα.
Έτρεφε μεγάλο θαυμασμό για τον παππού του, έναν σοβαρό Αμερικανό της Νέας Αγγλίας που θυσιαζόταν για την οικογένειά του.

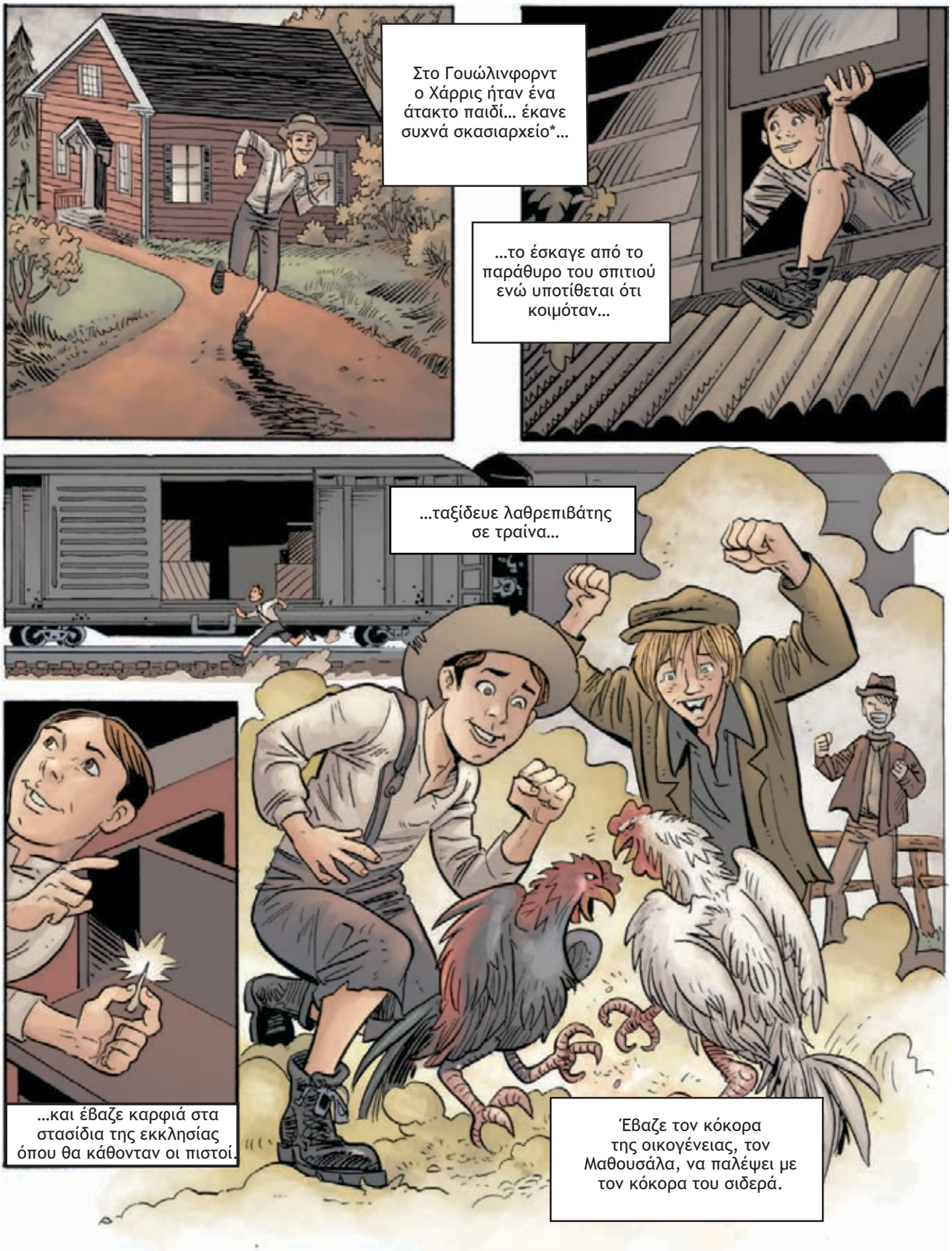

*το μικρό σχολείο, από όπου απουσίαζε συχνά, είναι σήμερα ο τόπος συνάντησης του Ρ.Ο. του Γουώλινφορντ.

Μεγαλώνοντας, ο Χάρρις άλλαζε διάφορα σχολεία, παρακολούθησε μαθήματα στην Ακαδημία Black River (από όπου αποβλήθηκε), στην Στρατιωτική Ακαδημία και στο Πανεπιστήμιο του Βερμόντ, όπου βοήθησε στην ίδρυση μιας «μυστικής κοινότητας για τη χαλιναγώγηση των απείθαρχων πρωτοετών». Αποβλήθηκε, μαζί με άλλους τρεις συμφοιτητές του, κατηγορούμενος για τη δράση του, αργότερα, όμως, αποφοίτησαν όλοι από τη σχολή.

Σπούδαζε στο Πρίνστον, όταν έμαθε ότι πέθανε ο πολυαγαπημένος του παππούς

ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΕΙΣ ΣΚΛΗΡΑ ΚΑΙ ΝΑ ΖΕΙΣ ΤΙΜΙΑ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΣΟΥ

Στο τέλος της ακαδημαϊκής χρονιάς, ο Χάρρις γύρισε στο Γουώλινφορντ, αποφασισμένος να ζήσει με τη γιαγιά του. Καθώς δεν είχε συγκεκριμένο προσανατολισμό, έπιασε δουλειά σε μια εταιρεία μαρμάρου, με αμοιβή 1 δολάριο το μήνα. Ένα χρόνο μετά, η γιαγιά του αποφάσισε ότι ο Χάρρις έπρεπε να σπουδάσει νομικά.

Στο δρόμο για την Αϊόβα, όπου δούλεψε σε δικηγορικό γραφείο και σπούδασε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου της Αϊόβα, ο Χάρρις έκανε μια στάση στο Σικάγο. Γοητεύτηκε από τη γεμάτη κίνηση και θόρυβο πόλη.

Η γιαγιά του πέθανε όταν εκείνος ήταν πρωτοετής φοιτητής, κι έτσι ο Χάρρις έμεινε χωρίς κανέναν ισχυρό οικογενειακό δεσμό.

Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή το 1891. Στην τελετή απονομής πτυχίων, ο βασικός ομιλητής ενθάρρυνε τους πτυχιούχους να ζήσουν 5 χρόνια σε μια μικρή πόλη, χαζεύοντας, πριν εγκατασταθούν στην πόλη όπου θα επιλέξουν να σταδιοδρομήσουν.

Ο Χάρρις θεώρησε ότι αυτό του έδινε την άδεια να φύγει σε αναζήτηση περιπέτειας...

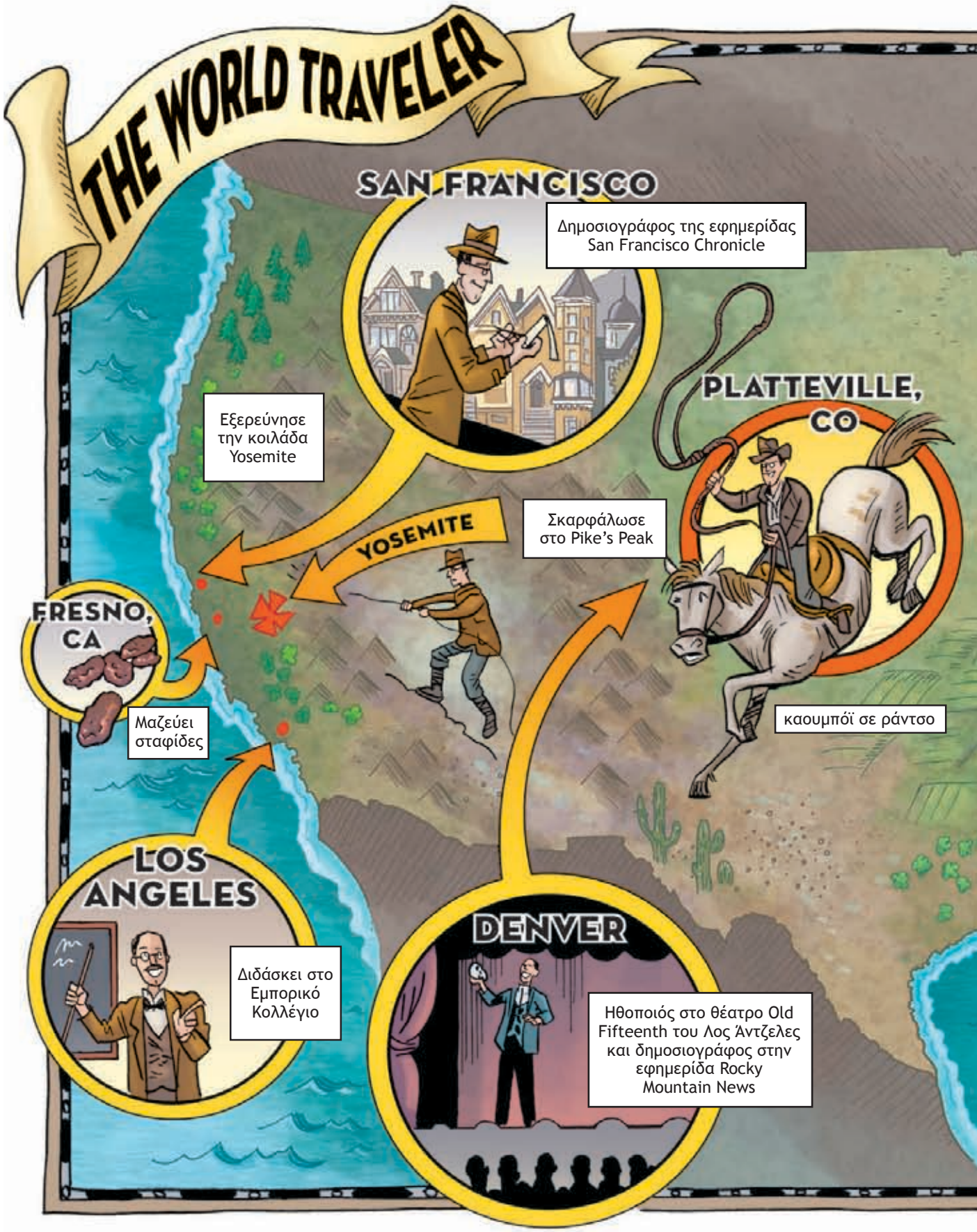
THE WORLD TRAVELER
SAN FRANCISCO
Δημοσιογράφος της εφημερίδας San Francisco Chronicle
Εξερεύνησε την κοιλάδα Yosemite
YOSEMITE
PLATTEVILLE, CO
Σκαρφάλωσε στο Pike's Peak
καουμπόϊ σε ράντσο
FRESNO, CA
Μαζεύει σταφίδες
LOS ANGELES
Διδάσκει στο Εμπορικό Κολλέγιο
DENVER
Ηθοποιός στο θέατρο Old Fifteenth του Λος Άντζελες και δημοσιογράφος στην εφημερίδα Rocky Mountain News

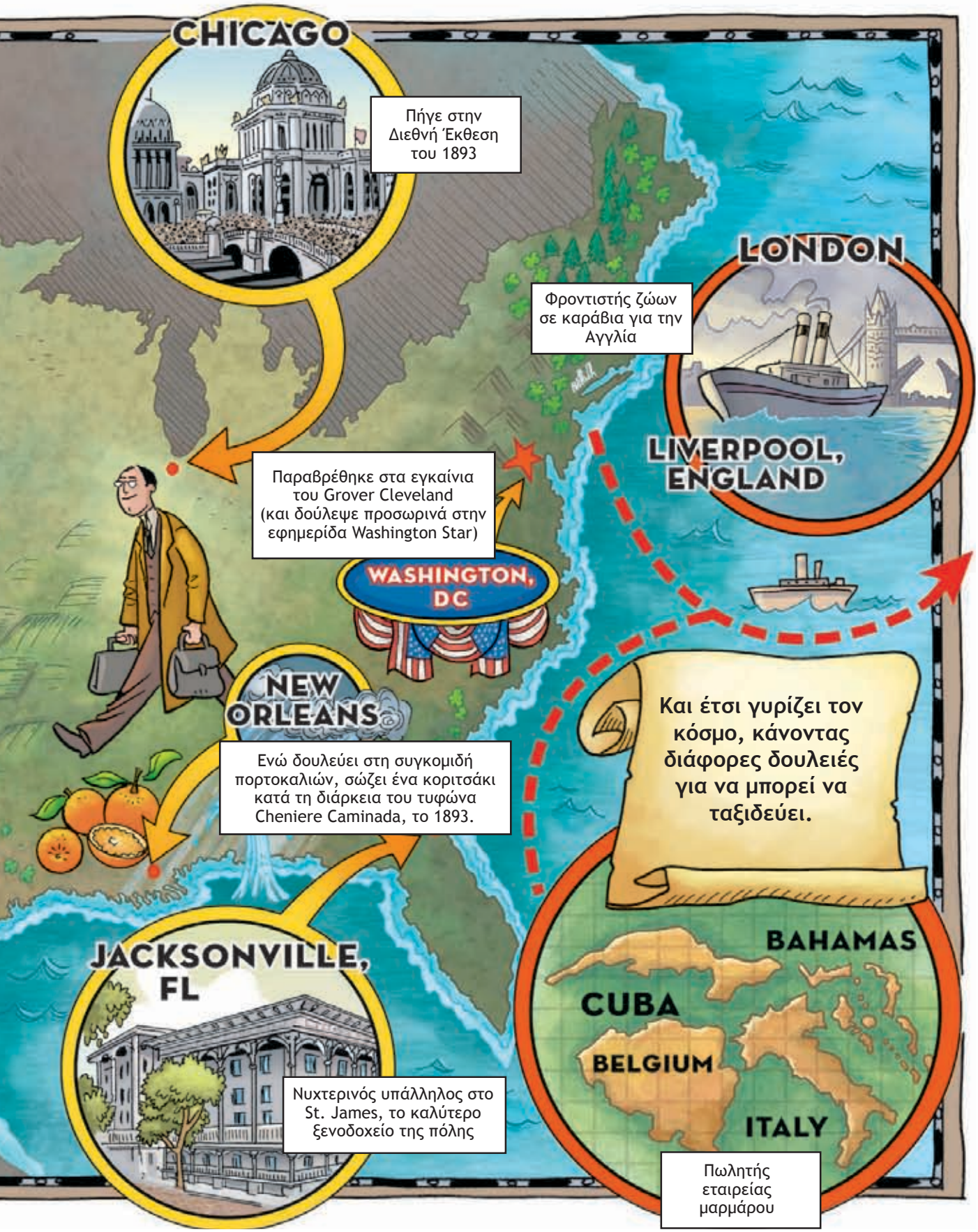
CHICAGO
Πήγε στην Διεθνή Έκθεση του 1893
LONDON
Φροντιστής ζώων σε καράβια για την Αγγλία
LIVERPOOL, ENGLAND
Παραβρέθηκε στα εγκαίνια του Grover Cleveland (και δούλεψε προσωρινά στην εφημερίδα Washington Star)
WASHINGTON, DC
NEW ORLEANS
Ενώ δουλεύει στη συγκομιδή πορτοκαλιών, σώζει ένα κοριτσάκι κατά τη διάρκεια του τυφώνα Cheniere Caminada, το 1893.
Και έτσι γυρίζει τον κόσμο, κάνοντας διάφορες δουλειές για να μπορεί να ταξιδεύει.
BAHAMAS
CUBA
BELGIUM
ITALY
Πωλητής εταιρείας μαρμάρου
JACKSONVILLE, FL
Νυχτερινός υπάλληλος στο St. James, το καλύτερο ξενοδοχείο της πόλης

Στις 27 Φεβρουαρίου 1896, σε ηλικία 27 ετών, ο Χάρρις εγκαταστάθηκε στο Σικάγο και άρχισε να ασκεί τη δικηγορία, υπερασπιζόμενος θύματα χρεωκοπίας και κατάχρησης. Ήταν σωστή επιλογή για έναν δικηγόρο εκείνη την εποχή σε μια συνοριακή πόλη ανομίας και απάτης.
MME. GALLI
Δυσκολευόταν να προσαρμοστεί. Έτρωγε κάθε βράδυ σε εστιατόρια «έθνικ» για να μαθαίνει για διαφορετικές κουλτούρες και κάθε βδομάδα πήγαινε σε μια εκκλησία διαφορετικής θρησκείας.
Τις Κυριακές το απόγευμα ένιωθε περισσότερο μόνος από ποτέ.

Ήταν φθινόπωρο του 1900, όταν μια μέρα πήγε για φαγητό στο σπίτι του δικηγόρου Μπομπ Φρανκ, σε μια πλούσια συνοικία στη Βόρεια Πλευρά του Σικάγου. Βγήκαν να περπατήσουν στην περιοχή και στο δρόμο σταματούσαν σε διάφορα μαγαζιά.

Ο Χάρρις εντυπωσιάστηκε με τις φιλίες που είχε δημιουργήσει ο Φρανκ με τους επιχειρηματίες της γειτονιάς του. Αυτό του θύμισε τη μικρή πόλη στη Νέα Αγγλία όπου μεγάλωσε.

Ο Χάρρις μίλησε στον Σιλβέστερ Σίλε, έναν πελάτη του, έμπορο ξυλάνθρακα, από μια μικρή πόλη της Ιντιάνα, για την ιδέα του να δημιουργηθεί ένας Όμιλος, του οποίου τα μέλη θα προέρχονταν ένα από κάθε επάγγελμα, και οι συναντήσεις τους θα είχαν σκοπό τη φιλία και την αμοιβαία συνεργασία. Για να γίνει κάποιος δεκτός στον Όμιλο θα έπρεπε ένα άλλο μέλος να εγγυηθεί γι' αυτόν.

Τα επόμενα πέντε χρόνια η ιδέα άρχισε να υλοποιείται.

Ο Χάρρις και ο Σίλε το συζήτησαν με τον Γκας Λόερ, κοινό τους πελάτη, μηχανικό ορυχείων, ο οποίος προσφέρθηκε να γίνει η οργανωτική συνάντηση στο γραφείο του. Ο Λόερ κάλεσε και τον φίλο του, Χίραμ Σόρεϋ, εμπορορράπτη, ο οποίος καταγόταν επίσης από τη Νέα Αγγλία.

23 Φεβρουαρίου 1905, Γραφείο 711, Unity Building, Σικάγο

Η επόμενη συνάντηση έγινε στο γραφείο του Χάρρις και στους τέσσερεις προστέθηκε ένα 5ο μέλος, ο Χάρρυ Ραγκλς. Στην τρίτη συνάντηση, ο Όμιλος είχε ήδη 15 μέλη. Σ' αυτή τη συνάντηση, που έγινε στο γραφείο του Σίλε, καθιέρωσαν πρακτικές που έγιναν παράδοση, όπως το να πληρώνουν πρόστιμο για αδικήματα και να προσφωνούνται τα μέλη μεταξύ τους με το μικρό τους όνομα, κάτι ασυνήθιστο εκείνη την εποχή.

Κατέληξαν στο όνομα Ρόταρυ, επειδή οι συναντήσεις γίνονταν εναλλάξ στα γραφεία των μελών του Ομίλου.

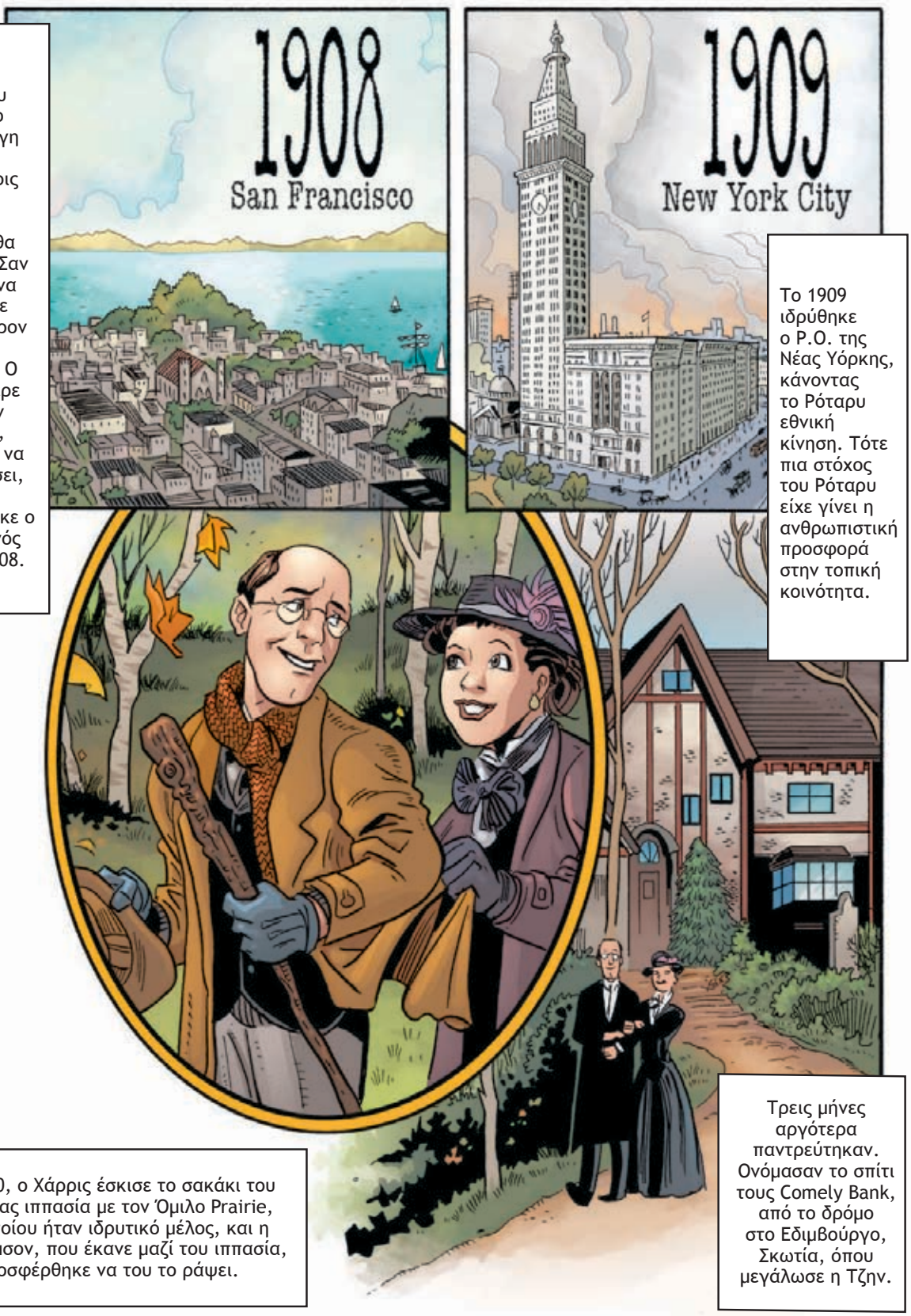

Ο Σίλε έγινε ο πρώτος πρόεδρος του Ομίλου ενώ ο Χάρρις εξελέγη πρόεδρος το 1907. Ο Χάρρις ζήτησε από τον Manuel Muñoz, που θα πήγαινε στο Σαν Φρανσίσκο, να δει αν υπήρχε εκεί ενδιαφέρον να ιδρυθεί ένας Όμιλος. Ο Muñoz ανέφερε την ιδέα στον Homer Wood, που έσπευσε να την υλοποιήσει, κι έτσι δημιουργήθηκε ο 2ος Ροταριανός Όμιλος το 1908.

Το 1909 ιδρύθηκε ο Ρ.Ο. της Νέας Υόρκης, κάνοντας το Ρόταρυ εθνική κίνηση. Τότε πια στόχος του Ρόταρυ είχε γίνει η ανθρωπιστική προσφορά στην τοπική κοινότητα.

Το 1910, ο Χάρρις έσκισε το σακάκι του κάνοντας ιππασία με τον Όμιλο Prairie, του οποίου ήταν ιδρυτικό μέλος, και η Τζην Τόμσον, που έκανε μαζί του ιππασία, προσφέρθηκε να του το ράψει.

Τρεις μήνες αργότερα παντρεύτηκαν. Ονόμασαν το σπίτι τους Comely Bank, από το δρόμο στο Εδιμβούργο, Σκωτία, όπου μεγάλωσε η Τζην.

Εκείνη τη χρονιά δημιουργήθηκε η Εθνική Ένωση Ροταριανών Ομίλων, με πρώτο Πρόεδρο τον Πωλ Χάρρις. Το 1912 ο Πωλ Χάρρις αποσύρθηκε, εξαντλημένος. Επί 15 περίπου χρόνια παρέμεινε μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας. Ο Γενικός Γραμματέας Chesley R.Perry είπε ότι έπασχε από «σοβαρή σωματική κατάπτωση». Ο Χάρρις περιέγραφε την κατάστασή του ως συνέπεια καρδιακού εμφράγματος. Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε τα επόμενα χρόνια, με ένα ακόμη καρδιακό επεισόδιο και νευρική κατάπτωση.

Arch Klumph, Παγκόσμιο Συνέδριο 1917, Ατλάντα

Αφού ανάρρωσε, ο Χάρρις επέστρεψε στο δικηγορικό γραφείο του. Απέφευγε τα Παγκόσμια Συνέδρια και έστελνε μηνύματα για να διαβαστούν στην ολομέλεια.

ΟΡΙΖΩ ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΕΛΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ, ΤΟΝ ***CHESLEY PERRY***, ΝΑ ΣΤΕΙΛΕΙ ΕΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΣΤΟΝ ΕΠΙΤΙΜΟ ΠΡΟΕΔΡΟ ΜΑΣ, ΕΚΦΡΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΚΑΘΕ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗ ΛΥΠΗ ΜΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΜΑΖΙ ΜΑΣ.

Το 1926, ο Πωλ Χάρρις επανεμφανίστηκε στο προσκήνιο. Το περιοδικό “The Rotarian” που ξεκίνησε το 1911 και δημοσίευσε μια διατριβή του Χάρρις για το Ρόταρυ, δημοσίευσε την αυτοβιογραφία του, εν μέρει για να διαλύσει τις φήμες για το πού είχε χαθεί τα προηγούμενα χρόνια.
Το τελευταίο τεύχος, που δημοσιεύτηκε τον Νοέμβριο της ίδιας χρονιάς, έδειχνε το ζεύγος Χάρρις στις Βερμούδες, στην πρώτη του επίσκεψη σε Ροταριανό Όμιλο σε ξένο έδαφος, από την ίδρυση του οργανισμού.

Τον Μάιο 1928, ταξίδεψαν με πλοίο από το Μόντρεαλ στη Μ. Βρετανία, και αυτό ήταν το πρώτο από πολλά ταξίδια σε Ροταριανούς Ομίλους σε διάφορες χώρες.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΜΟΥ ΛΕΝΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΛΑΩ ΠΟΛΥ, ΑΛΛΑ ΠΩΣ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΜΕΤΑΔΩΣΩ, ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΛΑΧΙΣΤΟ, ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΜΟΥ ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΗ;

Ο Χάρρις είχε ένα καρδιακό επεισόδιο το 1929 αλλά εξέπληξε τους πάντες όταν εμφανίστηκε στο Παγκόσμιο Συνέδριο το 1930, πρώτη φορά μετά το 1912.

Άνοιξε πάλι πανιά το 1932, για να πάει στη Χάγη, ως εκπρόσωπος σε συνέδριο νομικών, και επισκέφθηκε Ροταριανούς Ομίλους στο Ελσίνκι, Φινλανδία, στη Ρίγα, Λετονία και στη Στοκχόλμη, Σουηδία.

Εκδήλωνε τη διάθεσή του για σκανταλιές με πιο δημιουργικό τρόπο, ενώνοντας τους Ροταριανούς απ' όλον τον κόσμο.*

Το 1932, ενώ το Ναζιστικό κόμμα αποκτούσε όλο και μεγαλύτερη δύναμη στη Γερμανία, ο Χάρρις φύτεψε το πρώτο του δέντρο φιλίας σε Ευρωπαϊκό έδαφος, στο Βερολίνο.

* Πάντα έτοιμος να σκαρώσει κάποια φάρσα, έπαιξε μια ξανθομαλλούσα σ' ένα σκετς.

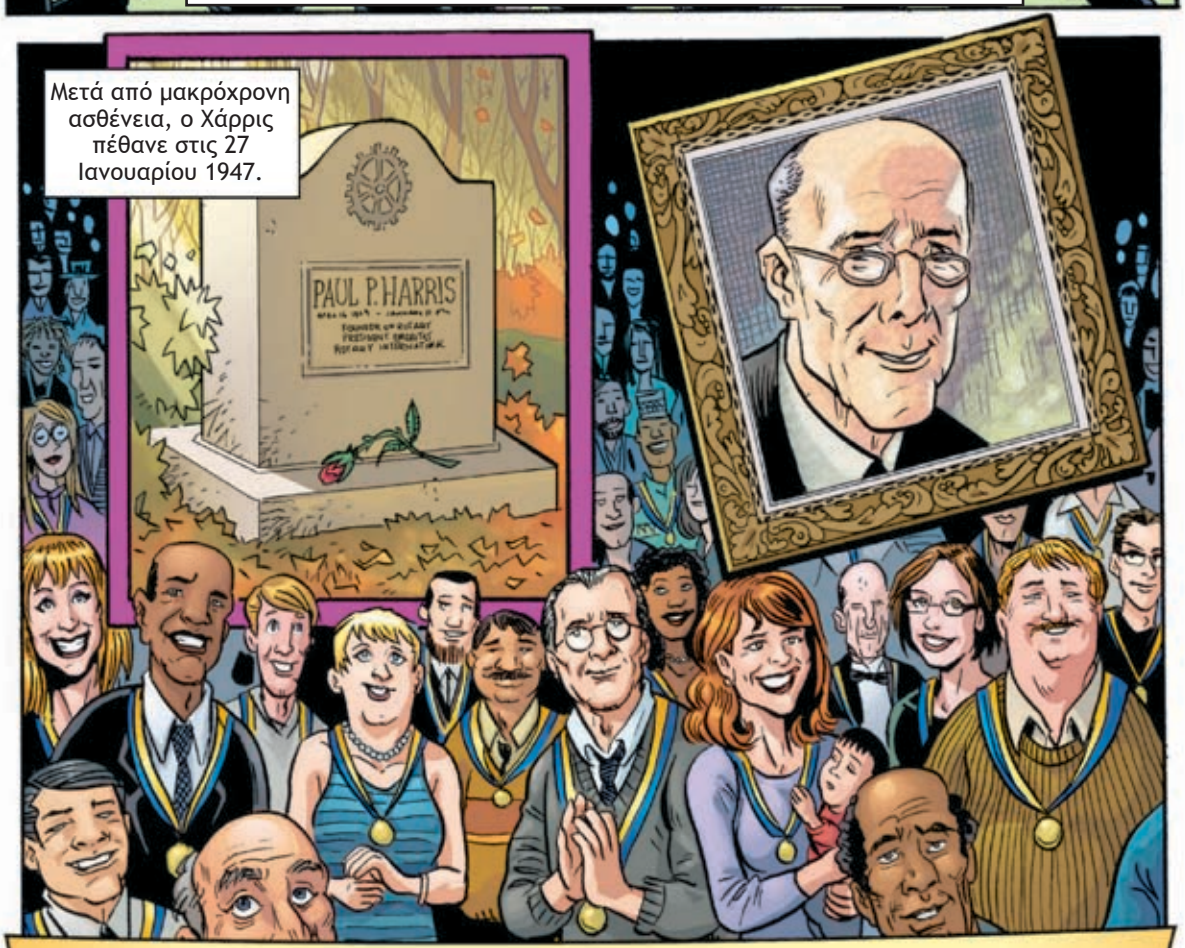

Ένας χείμαρρος δωρεών στο Ροταριανό Ίδρυμα ενέπνευσε τη δημιουργία του Ταμείου Μνήμης για ενίσχυση του Ιδρύματος. Εκείνη τη χρονιά, το Ίδρυμα εγκαινίασε τον πρόδρομο του προγράμματος Πρεσβευτικών Υποτροφιών, ονομάζοντας τους φοιτητές “Paul Harris Fellows”. Το 1957, οι Θεματοφύλακες του Ροταριανού Ιδρύματος δημιούργησαν το βραβείο Paul Harris Fellow για να τιμήσουν έναν δωρητή 1000 δολαρίων. Μέχρι σήμερα, έχουν τιμηθεί με την αναγνώριση αυτή πάνω από ένα εκατομμύριο Paul Harris Fellows.

2470 RID
2011-12

RC of Nea Smyrni

Adaptation into the Greek language
from the: 975-EN-(1109)